

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/55/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3719200138
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Martina Trnavská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3719200138.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Martiny Trnavskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a JUDr. Aleny Záhumenskej v spore žalobcu U. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. H. XXX zastúpeného U. T. T., Y., X., so sídlom F. W., Q. XXX/X, G.: XX XXX XXX, proti žalovanej Y. - X. F., Y., so sídlom W., T. H. X, G.: XX XXX XXX, o zaplatenie 12.000,- EUR na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 3. júna 2021 č. k. 5C/1/2019 - 95 takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o veci samej **p o t v r d z u j e .**

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o náhrade trov konania **m e n í t a k , ž e ž a l o b c o v i p r i z n á v a** voči žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 88,93 %.

Žiadna zo strán **n e m á** právo na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom zo dňa 3. júna 2021 č. k. 5C/1/2019 - 95 súd prvej inštancie uložil žalovanej zaplatiť žalobcovi 12.000,- EUR do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodol, že žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktorú náhradu trov konania je žalovaná povinná zaplatiť žalobcovi do troch dní od právoplatnosti uznesenia o výške trov konania, ktoré po právoplatnosti rozsudku vydá súdny úradník. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že ide o v poradí druhé rozhodnutie súdu prvej inštancie v danej veci, v ktorej sa žalobca domáhal proti žalovanej zaplataenia 12.000,- EUR z dôvodu nahradenia finančného plnenia náhrady nemajetkovej ujmy zaplatenej ním ako prevádzkovateľom motorového vozidla poškodenej G. F. z titulu jeho objektívnej zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla na základe právoplatného rozhodnutia Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 28.01.2016 č.k. 10C/231/2014-149 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 30.01.2018 č.k. 6Co/176/2017-196. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol skorším rozsudkom zo dňa 17.06.2019 č.k. 5C/1/2019-48, ktorým konanie v časti o zaplatenie úroku z omeškania zo sumy 12.000,- EUR od 08.05.2018 do 18.05.2018 z dôvodu späťvzatia zastavil a žalovanej uložil zaplatiť žalobcovi 12.000,- EUR do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol. Rozhodol, že žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 93,28 %. Uznesením zo dňa 25.8.2020 č.k. 27Co/146/2019-67 Krajský súd v Trenčíne citovaný rozsudok vo výroku, ktorým žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 12.000,- EUR do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a výroku o náhrade trov konania zrušil a vec v tomto rozsahu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že súd prvej inštancie sa nevyporiadal s obranou žalovanej poukazom na § 5 ods. 1 písm. d) a ods. 2 písm. b) zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, ktoré ustanovenia upravujú možné výluky z poistného krytia, teda prípady, kedy poisťovňa nie je povinná plniť, poskytnúť poistné plnenie poistenému, hoci sú splnené podmienky podľa § 4 ods. 2 zákona o povinnom zmluvnom poistení,

o ktorý prípad v tomto spore ide. V novom napadnutom rozhodnutí súd prvej inštancie odstránil zistené nedostatky a vyporiadal sa s obranou žalovanej. Vychádzal zo skutkového zistenia, že medzi žalobcom a žalovanou vznikol na základe poisťnej zmluvy poisťný vzťah v zmysle zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, že žalobca uhradil poškodenej G. F. sumu 12.000,- EUR titulom náhrady nemajetkovej ujmy na základe rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 28.1.2016 č.k. 10C/231/2014 - 149 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 30.1.2018 č.k. 6Co/176/2017-196. Tým bol daný základ vzniku povinnosti žalovanej v súlade s § 788 ods.1 Občianskeho zákonníka poskytnúť plnenie v prospech žalobcu. Ohľadom výluky v zmysle § 5 ods. 2 písm. b) zákona o PZP žalovaná argumentovala tým, že žalobca (ako žalovaný 2/) nevzniesol v pôvodnom konaní námietku premlčania podľa § 106 Občianskeho zákonníka, teda 2 ročnú premlčaciu dobu. Zároveň vytýkala žalobcovi, že premlčacia doba by spočívala až do okamihu správneho označenia žalovaného, pretože žalobca (v postavení žalovaného) v pôvodnom konaní ani právne neexistoval, keďže už v čase podania žaloby dva roky neprevádzkoval živnostenskú činnosť. K uvedenej obrane súd prvej inštancie uviedol, že v čase pôvodného konania (sp. zn. 10C/231/2014) bola už ustálená judikatúra súdov, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je osobným právom majetkovej povahy, ktoré sa premlčuje v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka, pričom premlčacia doba začína plynúť okamihom, kedy došlo k neoprávnenému zásahu resp. dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv - napr. moment smrti. Súd prvej inštancie potom dospel k záveru, že k premlčaniu práva na náhradu nemajetkovej ujmy v pôvodnom konaní nedošlo, keďže k rozhodnej udalosti - vzniku ujmy došlo dňa 7.11.2011, teda odo dňa nasledujúceho t.j. od 8.11.2011 začala plynúť premlčacia doba, uplynula by dňa 8.11.2014, pričom žaloba bola podaná dňa 7.11.2014, teda v rámci plynutia premlčacej doby. Ani nesprávne označenie žalobcu (v pôvodnom konaní žalovaného 2/) nemôže priniesť iný záver súdu o plynutí premlčacej doby. Odo dňa uplatnenia práva premlčacia doba neplynie, ak sa v konaní riadne pokračuje, t.j. aj podaním nesprávnej žaloby premlčacia doba spočíva, prerušuje sa jej plynutie. Žalobca v nej riadne pokračoval. Súd nevyzval žalobcu na opravu, táto nečinnosť nemôže ísť na ťarchu účastníka a nemôže mať za následok pokračovanie plynutia premlčacej doby (pozri Občiansky zákonník, komentár Fekete str. 529, tiež rozsudok NSČR sp.zn. 25Cdo 3221/2011, sp. zn. 22Cdo 3110/2010, ÚS ČR II. ÚS 182/2001). Rovnako nebolo podľa názoru súdu prvej inštancie zo strany žalovanej dôvodné odmietnutie plnenia s poukazom na výluky v zmysle § 5 ods. 1 písm. d) zákona, kde žalovaná argumentovala tým, že žalobca sa zaviazal uhradiť škodu nad rámec ustanovený osobitnými predpismi (nad rámec zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia), keď exekučný titul znel na neexistujúci subjekt, napriek tomu žalobca z tohto titulu plnil. Z rovnakého dôvodu žalovaná namietala aj aktívnu legitimáciu žalobcu, keď na žalobcu neprešlo právo z exekučného titulu. S týmto právnym názorom sa súd prvej inštancie v celom rozsahu nestotožnil a dôvodil, že v pôvodnom konaní bol žalobca (v postavení žalovaného 2/) nesprávne označený, keď už v čase podania mal ukončenú podnikateľskú činnosť, čo sa malo v pôvodnom konaní odstrániť, avšak nie je to dôvod na zamietnutie žaloby, len na odstránenie väd. Subjekt totiž stále existuje, ale ako fyzická osoba nepodnikateľ. Skutočnosť, že fyzická osoba podnikateľ prestane vykonávať svoju podnikateľskú činnosť a ukončí svoje živnostenské oprávnenie, nie je dôvodom zániku fyzickej osoby. Fyzická osoba a fyzická osoba podnikateľ je stále tou istou osobou s rovnakým majetkom, s rovnakými právami a povinnosťami. Po zániku podnikateľského oprávnenia stráca táto fyzická osoba oprávnenie na výkon podnikateľskej činnosti, ale táto fyzická osoba nezaniká, rovnako ako nezanikajú jej záväzky z podnikateľskej činnosti. Keďže je fyzická osoba a fyzická osoba podnikateľ tou istou osobou a ich majetkový substrát nie je nijako oddelený, zodpovedá fyzická osoba podnikateľ za svoje záväzky celým svojím majetkom. Z uvedeného dôvodu je daná aktívna legitimácia žalobcu, pričom na daný prípad nemožno aplikovať ani výluky v zmysle § 5 ods. 1 písm. d) zákona, keďže nebolo preukázané, že by žalobca plnil nad rámec ustanovený osobitnými predpismi. Pasívna legitimácia žalovanej je daná s poukazom na doterajšiu rozsiahlu rozhodovaciu činnosť súdov, keď škodou pre účely zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla je aj nemajetková ujma spočívajúca v zásahu do osobnostných práv pozostalých obete dopravnej nehody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, pričom v spore o náhradu je poisťovňa pasívne legitimovaná. Napokon súd prvej inštancie uviedol, že žalobca neporušil žiadne z ustanovení zákona č. 381/2001 Z.z. v tom smere, že by si zanedbal oznamovaciu povinnosť v konaní sp. zn.10C/231/2014, nakoľko priamo poškodený si uplatnil nárok na súde voči škodcovi (žalobcovi), na ktorého strane označil žalovanú - jeho poisťovateľa za vedľajšieho účastníka. Žalovaná v konaní ako vedľajší účastník sa vo veci písomne vyjadrila po doručení žaloby,

kde nesúhlasila so vstupom do konania sp. zn. 10C/231/2014. Žalobca (ako žalovaný 2/) vystupoval v konaní aktívne, vo veci podal proti rozsudku odvolanie, namietal, že v konaní mala vystupovať aj žalovaná - poisťovňa. Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že žalobca v pôvodnom konaní si nezanedbal žiadnu oznamovaciu povinnosť, naopak žalovaná nekonala obozretné, odmietla vstúpiť do konania ako vedľajší účastník, nič jej nebránilo sa z opatrnosti zúčastniť v tomto konaní a produkovať prípadne i argumenty, pre ktoré by nemala byť zodpovedná za náhradu škody - nemajetkovej ujmy, čím sama prispela k tomu, že nevyužila prostriedky procesného útoku a obrany, na ktoré sa teraz odvoláva. O trovách konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Uviedol, že, pokiaľ žalobný petít nepozostáva z dvoch samostatných nárokov, keďže žalovanú pohľadávku a jej príslušenstvo za také nemožno považovať, úspech žalobcu nemožno posudzovať aj s ohľadom na úspech vo vzťahu k príslušenstvu uplatnenej pohľadávky. Pokiaľ žalobca bol úspešný vo vzťahu k istine uplatneného nároku, je treba žalobcu považovať za plne úspešného v predmetnom spore. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 13.12.2018 č.k. 4Co/190/2018-130. Žalobca bol v spore čo do žalovanej istiny úspešný (čiastočne vzal žalobu späť len čo do časti späťvzatých úrokov z omeškania), a preto mu priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % voči neúspešnej žalovanej.

2. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná včas odvolanie. Navrhla, aby odvolací súd zmenil rozsudok tak, že žalobu zamietne. Namietala nesprávne právne posúdenie vecí súdom prvej inštancie tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav. Zotrvávala na dôvodnosti odmietnutia úhrady plnenia podľa § 5 ods. 1 písm. d) a ods. 2 písm. b) zákona č. 381/2001 Z.z., pretože žalobca v konaní o zaplatenie nemajetkovej ujmy nevzniesol námietku premlčania pre svoj nesprávny právny názor o nepremlčateľnosti takýchto práv a nevzniesol námietku označenia neexistujúceho subjektu v žalobe. Vytýkala súdu prvej inštancie posudzovanie premlčania nároku podľa § 101 Občianskeho zákonníka s odkazom na rozhodnutia, ktoré nie sú podľa nej aktuálne pre nový výkladový vývoj, ktorý pri nemajetkovej ujme pozostalých po obetiach dopravných nehôd nastal v rokoch 2016-2017. poukazovala, že v súdom citovaných rozhodnutiach najvyšší súd neriešil otázku, či nemajetková ujma pozostalých po obetiach dopravných nehôd sa má pri otázke premlčania riadiť § 101 alebo § 106. Podľa nej je rozhodná úprava § 106 Občianskeho zákonníka a práva by sa mali premlčovať v 2-ročnej lehote t.j. v danom prípade najneskôr 08.11.2013, pretože žaloba bola podaná až 07.11.2014. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 29.06.2018 č.k. 8Co/106/2018. K argumentácii súdu v súvislosti s námietkou nesprávneho označenia žalobcu v konaní o zaplatenie nemajetkovej ujmy uviedol, že v danom prípade nešlo o nepresnosť resp. neúplnosť označenia, ale išlo o označenie neexistujúceho subjektu, ktorý zanikol viac ako 2 roky pred podaním žaloby. Pokiaľ bol žalobou zo dňa 07.11.2014 žalovaný subjekt, ktorý zanikol ešte 10.06.2012, trpel žalobný návrh zásadnou vadou, ktorá v prípade námietky zo strany žalovaného (tu žalobcu) by spôsobila, že až v čase správneho označenia žalovaného, ktorý právne existuje, by došlo k spočívaniu premlčacej lehoty a tak by dosiahol, že by žalobca nepodal žalobný návrh včas, ani keby sa lehota počítala podľa § 101. Namietala aj nesprávne právne posúdenie otázky trov konania. Poukázala, že žalobca v tomto konaní uplatnil aj úroky z omeškania vo výške 5% zo sumy 12.000,- EUR od 08.05.2018 do zaplatenia. Tento nárok bol čiastočne späťvzatý (od 08.05.2018 do 18.05.2018) a vo zvyšku zamietnutý t.j. táto skutočnosť by sa mala odzrkadliť v rozhodnutí o trovách konania, nakoľko CSP už nepozná pojem „neúspech v nepatrnom rozsahu“ a naopak vychádza zo zásady, že v rozhodnutí o trovách konania sa má zohľadniť každý neúspech sporovej strany.

3. Žalobca navrhol rozsudok ako vecne správny potvrdiť a priznať mu trový konania. Poukázal, že s odvolacími námietkami žalovaného sa už vypořiadal súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku. Zdôraznil, že to bola žalovaná, ktorá odmietala do konania vstúpiť s tým, že nemajetková ujma nie je krytá povinným zmluvným poistením. Ďalej vo vyjadrení citoval odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, pričom zdôraznil záver súdu, že žalovanej v súlade s § 788 ods. 1 Občianskeho zákonníka vznikla povinnosť poskytnúť plnenie vzhľadom na to, že nastala poistná udalosť.

4. Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov odvolania podľa §§ 379 a 380 Civilného sporového poriadku zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len C.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 C.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa 387 ods. 1, 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdiť z týchto dôvodov:

5. Na základe preskúmania rozsudku odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie vo veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a vec správne skutkovo i právne posúdil. Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými závermi, ako aj s právnym posúdením veci v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie a podľa § 387 ods. 2 C.s.p. na ne v plnom rozsahu poukazuje.

6. Odvolateľ spomedzi viacerých súdom prvej inštancie v napadnutom rozsudku riešených otázok učinil predmetom odvolacieho konania len otázku aplikovateľnosti § 5 ods. 2 písm. b) zákona o povinnom zmluvnom poistení na daný prípad s následkom vzniku jeho práva odmietnuť poistné plnenie. V odvolaní rozoberá len otázku, či poškodená uplatňovala v súdnom konaní voči žalobcovi premlčanú pohľadávku. Bol toho názoru, že tým, že žalobca nevzniesol v súdnom konaní námietku premlčania, bola splnená podmienka aplikácie danej normy, podľa ktorej poisťovateľ je oprávnený plnenie sčasti alebo úplne odmietnuť, ak sa poistený zaviazal uhradiť premlčanú pohľadávku.

7. Odvolací súd sa stotožňuje s posúdením otázky premlčania pohľadávky na náhradu nemajetkovej ujmy pozostalých za stratu blízkej osoby pri smrteľnej dopravnej nehode, ako vykonal súd prvej inštancie. Stotožňuje sa s argumentáciou o ustálenej súdnej praxi vyjadrenej v rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, a to v rozhodnutí sp.zn. 2Cdo 194/2011 (publikovanom v Zbierke rozhodnutí Najvyššieho súdu pod č. R 58/2014), sp. zn. 5 Cdo 265/2009, sp.zn. 5 Cdo 265/2009, ďalej tiež sp. zn. 1Cdo 100/2009, sp. zn. 5 Cdo 278/2007 (publikované v časopise Zo súdnej praxe pod č. 75/2008), sp. zn. 3 Cdo 46/2010. Predmetom požadovaného poistného plnenia je v danom prípade nahradená nemateriálna ujma pozostalej poškodenej za stratu blízkej osoby-matky pri smrteľnej dopravnej nehode, ktorá sa čo do základu a výšky spravuje ustanovením upravujúcim ochranu osobnosti § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Najvyšší súd SR uplatňuje jednotný názor, že súčasťou práva na ochranu súkromia je aj rodinný život spočívajúci v udržiavaní a rozvíjaní vzájomných citových, morálnych a sociálnych väzieb medzi najbližšími osobami. Konanie, ktoré spôsobilo násilné pretrhnutie týchto väzieb stratou člena rodiny, je neoprávneným zásahom do osobnostných práv pozostalých členov rodiny. Právo pozostalých členov rodiny na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ustanovenia § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka predstavuje jedno z parciálnych a relatívne samostatných prostriedkov ochrany jednotného práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby, ktoré podlieha premlčaniu podľa § 101 Občianskeho zákonníka. Počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby v prípade náhrady za nemateriálnu ujmu je podľa § 101 Občianskeho zákonníka viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilému porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby. Premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy k takémuto zásahu došlo. V prejednávanej veci bolo preukázané, že protiprávnym konaním žalobcu bolo zasiahnuté do práva na súkromie a rodinný život poškodenej žalobkyne v konaní vedenom proti žalobcovi (tam žalovanému 2/) pod sp. zn. 10C/231/2014. Zásah do práv nastal momentom smrti matky žalobkyne (07.11.2011); žalobkyňa mohla svoje právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vykonať prvýkrát 08.11.2011. Od tohto dňa začala plynúť všeobecná trojročná premlčacia doba, ktorá skončila 08.11.2014. Žalobkyňa svoju žalobu podala na súde 06.11.2014 (deň odoslania žaloby elektronickými prostriedkami na podateľňu OS PB; § 42 O.s.p.), teda pred uplynutím premlčacej doby, právo žalobkyne na poskytnutie primeraného finančného zadosťučinenia nebolo premlčané. Nie je teda splnená podmienka odmietnutia poskytnutia poistného plnenia žalovanou žalobcovi podľa § 5 ods. 2 písm. b) zákona o povinnom zmluvnom poistení-existencia premlčanej pohľadávky.

8. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje aj s právnym posúdením vplyvu nenamietania nesprávneho označenia žalobcu v žalobe v konaní vedenom proti žalobcovi (tam žalovanému 2/) pod sp.zn. 10C/231/2014 na počítanie premlčacej doby. Odvolací súd poukazuje jednak na charakter tejto nesprávnosti (označenie žalobcu v žalobe pod sp.zn. 10C/231/2014 ako fyzickej osoby- podnikateľa jeho v čase podania žaloby už neexistujúcim obchodným menom a miestom podnikania), ktorá by mohla byť považovaná za odstrániteľnú vadu, avšak z vedenia konania je zrejmé, že toto označenie žalobcu neznemožnilo jeho presnú identifikáciu ako strany sporu vedenom pod sp.zn. 10C/231/2014, bolo nepochybné, kto je stranou sporu (účastníkom konania), pričom šlo o existujúcu fyzickú osobu bez ohľadu na jej označenie ako podnikateľa alebo nepodnikateľa. Žalovaný 2/ (v tomto konaní žalobca) v čase podania žaloby pod sp.zn. 10C/231/2014 i v čase rozhodnutia súdov existoval (ako fyzická

osoba), nešlo o neexistujúci subjekt, ako sa domnieva žalovaná. Naviac v čase podania žaloby platila iná procesnoprávna úprava reprezentovaná Občianskym súdnym poriadkom (zákon č. 99/1963 Zb.), ktorá umožňovala dualitu režimu fyzických osôb podnikateľov a fyzických osôb nepodnikateľov na rozdiel od úpravy účinnej v čase rozhodnutia. Ani prípadné odstraňovanie tejto vady by nemalo vplyv na počítanie premlčacej doby, ako správne uviedol a vysvetlil súd prvej inštancie v ods. 35 napadnutého rozsudku, na ktoré dôvody odvolací súd z dôvodu hospodárnosti odkazuje, pretože poškodená žalobkyňa v konaní pod sp.zn. 10C/231/2014 riadne pokračovala. Preto namietaná okolnosť nie je spôsobilá zmeniť napadnutý právny záver súdu v danej veci, že nie je splnená podmienka odmietnutia poskytnutia poistného plnenia žalovanou žalobcovi podľa § 5 ods. 2 písm. b) zákona o povinnom zmluvnom poistení- existencia premlčanej pohľadávky.

9. Žalovanou uplatnené dôvody odvolania proti rozsudku súdu prvej inštancie o veci samej potom nebolo možné považovať za opodstatnené, a preto bolo potrebné rozsudok súdu prvej inštancie o veci samej potvrdiť.

10. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

11. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania, potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu výroku o veci samej tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

12. Odvolateľ smeroval odvolanie aj voči výroku o náhrade trov konania. Namietal voči priznaniu náhrady trov konania žalobcovi v plnom rozsahu napriek zamietnutiu žaloby v časti úrokov z omeškania a čiastočnému zastaveniu konania z dôvodu späťvzatia.

13. Výlučné použitie § 255 ods. 1 C.s.p. súdom prvej inštancie na otázku náhrady trov konania nie je správne. Je totiž zrejmé, že minimálne sčasti (úrok z omeškania 5 % od 08.05.2018 do 18.05.2018) bolo konanie zastavené z dôvodu späťvzatia (viď rozsudok zo dňa 17.06.2019 č.k. 5C/1/2019-48), teda tu prichádza do úvahy aplikácia § 262 ods. 1 C.s.p. založená na zásade procesného zavinenia za zastavenie konania, ktorá uloží zaplatiť dané trovy v tomto prípade žalobcovi, ktorý zobral žalobu v tejto časti späť bez udania dôvodu. Žalobca bol úspešný v časti istiny 12.000,- EUR. Žalovaný bol úspešný v časti o zaplatenie úroku z omeškania od 19.05.2018 do zaplatenia, v ktorej časti bola žaloba zamietnutá. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov sa podľa Civilného sporového poriadku zohľadňuje každý neúspech. Správne mal preto súd prvej inštancie použiť okrem § 262 ods. 1 C.s.p. aj § 255 ods. 2 C.s.p, podľa ktorého ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

14. Odvolací súd nesúhlasí s názorom súdu prvej inštancie o neprihliadaní na úspech resp. neúspech v časti príslušenstva. Poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27.4.2014 sp. zn. 1MCdo/1/2014, ktoré je aplikovateľné aj v prejednávanej veci. V ňom Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil záver, podľa ktorého pri rozhodovaní o pomere úspechu súd musí zohľadniť celý žalobcom uplatnený nárok v konaní, neúspech žalobcu ohľadne príslušenstva žalovanej sumy nemôže byť bez ďalšieho prehliadaný a poukazuje na to, že úspech v konaní sa posudzuje podľa žalobného petitu. Súdna prax (napr. rozhodnutie zverejnené v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk pod č.116/1967) už vyslovila, ako treba chápať úspech žalobcu, ak predmetom konania boli viaceré samostatné nároky. Bol vyslovený právny názor, ktorého závery nie je dôvod spochybňovať ani v súčasnosti, že úspech žalobcu v spore ohľadom niektorého nároku, nemôže založiť právo na náhradu trov konania, ktoré vznikli v súvislosti s ďalším nárokom, ak v tomto žalobca nebol úspešný (pomerované výrokom rozhodnutia a žalobného petitu). Napriek tomu, že v prejednávanej veci žalobný petit nepozostával z dvoch samostatných nárokov (žalovanú pohľadávku a jej príslušenstvo za také nemožno považovať), má vyššie uvedený právny názor ten význam, že každý neúspech žalobcu ohľadne príslušenstva žalovanej sumy, nemôže byť bez ďalšieho prehliadaný. Nárok uplatnený žalobcom pozostával z istiny ako aj z príslušenstva, pričom uplatnené príslušenstvo (hoci aj nevyčíslené) je podstatnou časťou nároku, keďže má svojím charakterom narastajúcu tendenciu.

15. V danej veci žaloba znela na istinu 12.000,- eur a na príslušenstvo vo forme úroku z omeškania vo výške 5% ročne od 08.05.2018 do zaplatenia. Žalobca bol úspešný vo veci istiny 12.000,- EUR a neúspešný resp. „vinný“ vo veci príslušenstva- úroku z omeškania vychádzajúc z rozsudku zo dňa 17.06.2019. Ku dňu vydania rozsudku 17.06.2019 (resp. obmedzenia späťvzatého úroku z omeškania) predstavoval vyčíslený úrok z omeškania sumu spolu 664,27 EUR. Úspešný bol žalobca v časti o 12.000,- EUR. Žalovaný bol teda úspešný v časti o 5,53 % a žalobca v časti o 94,47 %. Úspech žalobcu tak predstavuje 88,93%, ktorý rozsah náhrady trov konania pred súdom prvej inštancie mal byť žalobcovi správne priznaný.

16. Podľa § 388 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

17. Z uvedených dôvodov odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

18. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 2 a § 251 C.s.p. Z výsledku odvolacieho konania vyplýva, že žalobca bol v odvolacom konaní úspešný vo veci samej a neúspešný v trovách konania, preto odvolací súd rozhodol, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo.

19. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu krajského súdu 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).